

«Захавальнік сямейнай казны — мой муж»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

— **Вераніка, для артыста важна пабыць сам-насам з сабой?**

— Думаю, гэта важна для ўсіх у пэўных дозах. Часам трэба паслухаць цішыню, паслухаць сябе, адпачыць ад людзей, нават ад самых блізкіх. Калі вельмі стамляюся на здымачнай пляцоўцы, прыходжу дадому і мне неабходна хоць бы паўгадзіны пабыць адной. Калі Андрэй дома, ён ведае, што так я перазагружаюся. Напрыклад, іду на кухню, мыю посуд. Праз паўгадзіны, як я жартую, вяртаюся ў сям'ю.

— **Раскажыце, дзе вы пазнаёміліся з Андрэем?**

— Тут, у тэатры. Але спачатку знаёмства было завочным, і тое я толькі чула пра Андрэя. У тэатральным асяроддзі прайшоў слых, што ў ТЮГ — Тэатр юнага глядача — прыехаў з Пінска вельмі цікавы хлопец, які спявае. Потым ён прыйшоў у наш тэатр на пробы. Галоўным рэжысёрам у той час быў Барыс Луцэнка, і ён вырашыў прыняць Андрэя ў труп. Наш найстарэйшы акцёр, член мастацкага савета тэатра Расціслаў Іванавіч Янкоўскі, таксама ўхваліў кандыдатуру Андрэя. А нам, маладым актрысам, неяк сказаў: «Такі абяляны

— **Перыяд заляцанняў колькі доўжыўся?**

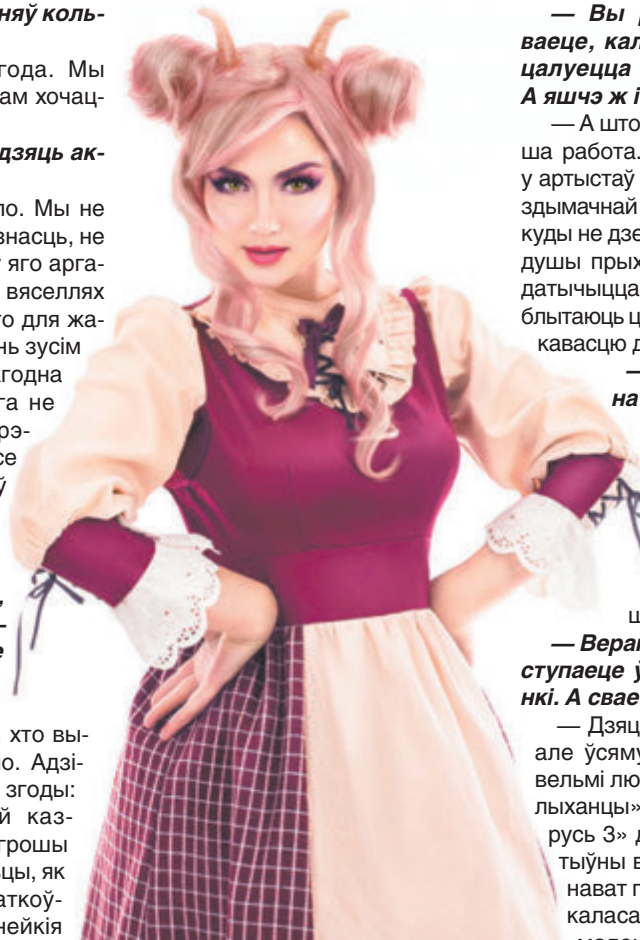
— Прыкладна паўгода. Мы хутка зразумелі, што нам хочацца быць разам.

— **Цікава, як праходзяць акцёрскія вяселлі?**

— Яго ў нас не было. Мы не любім усялякую пампезнасць, не бачылі неабходнасці і ў яго арганізацыі. Мы бывалі на вяселлях у сяброў і разумелі, што для жаніха і нявесты гэты дзень зусім не святочны, а неверагодна клопатны. А нам гэтага не хацелася. Проста зарэгістравалі шлюб у загсе ў звычайным адзенні ў дзевяць раніцы.

— **Ствараючы сям'ю, дамаўляліся, хто за што адказвае, ці ўсе правілы фарміраваліся па ходзе п'есы?**

— Ніякіх дамоўленасцяў, хто мые посуд, хто вяртае, у чым прыйшлі да згоды: захавальнік сямейнай казны — Андрэй. У мяне грошы выцякаюць скрозь пальцы, як вада. Прычым я выдаткоўваю іх не столькі на нейкія дзівочыя радасці, колькі на падарункі, забавы для кампаніі. А муж умее рацыянальна

Вераніка ПЛЯШКЕВІЧ у мюзіклі «Дзін-дон, я ваша мама».

вязава жаданне. Калі ў чалавека стан: «Не хачу, не магу, не буду», не трэба сябе прымушаць, каб не марнаваць у тры разы больш сіл і часу.

— **Вераніка, а як вашы бацькі прынялі Андрэя?**

— Ён ім вельмі спадабаўся. Праўда, пазнаёміліся яны толькі праз год нашага сямейнага жыцця. Вядома, бацькі разумелі, што нам не хапала часу прыехаць да іх. Але ведаеце, што цікава? Мая мама калісьці вучылася ў Пінску. Ёй падабаўся і горад, і людзі, так што гэты факт, мабыць, паўплываў на добрае стаўленне да Андрэя нават падчас завочнага знаёмства.

— **А вы з бацькамі Андрэя таксама не адразу пазнаёміліся?**

— А вось тут усё склалася па класічных канонах: Андрэй яшчэ да рэгістрацыі шлюбу пазнаёміў мяне са сваімі бацькамі. Так атрымліваецца, што на радзіме Андрэя мы бываем часцей. Часам, калі выпадае два выхадныя запар, едзем туды ў міні-адпачынак: цудоўная прырода, рачныя прагулкі, і сам горад вельмі ўтульны, атмасферны, які захаваў дух даўніны.

— **Вы раўнівая? Перажываеце, калі Андрэй на экране цалуецца з іншай актрысай? А яшчэ ж і паклонніцы ёсць...**

— А што перажываеце? Гэта наша работа. Я ведаю, што часам у артыстаў здараюцца раманы на здымачнай пляцоўцы. І так — нікуды не дзецца ад гэтага ў глыбіні душы прыхаванага: «Маё». Што датычыцца паклонніц, то яны не б'юць цікавасць да акцёра з цікавасцю да жанатага мужчыны.

— **Як Андрэй рэагуе на вашых паклоннікаў, прыкладна ведаеце?**

— Мяркуючы па яго рэакцыі, задаволены, калі пасля спектакля мне дораць кветкі — значыць, усё прайшло паспяхова.

— **Вераніка, трэці год вы выступаеце ў ролі тэлённі Паліні. А свае дзеці ёсць?**

— Дзяцей у нас пакуль няма, але ўсяму свой час. Дзяцей я вельмі люблю. Мой удзел у «Калыханцы» на тэлеканале «Беларусь 3» дае неверагодны пазітыўны вопыт зносін з дзецьмі нават па той бок экрана. Гэта каласальная адказнасць, бо маленькія глядачы вераць кожнаму нашаму слову. Няня Палінкай працую з задавальненнем!

«Аднойчы я даведлася, што Андрэй у тэатры, і вырашыла на яго паглядзець: звесілася з левіцы і... убачыла толькі макушку».

А цяпер разам з акцёрамі нашага тэатра Вольгай Здзярской, Сяргеем Чакерэсам і калегамі з іншых тэатраў рыхтуем навагодні сямейны спектакль «Дзін-дон, я ваша мама!» Гэта класічны добры мюзікл з выдатнымі вершамі Юрыя Энціна. Думаю, што ён спадабаецца дзеткам, а іх бацькі ўспомняць аднайменны фільм.

— **Як вам здаецца, без чаго нельга абысціся ў сямейным жыцці?**

— Думаю, без даверу, узаемнай цікавасці і павагі, агульных мэт сям'я не абудзецца. Але хоць я замужам дзесяць гадоў, не магу лічыць сябе экспертам. На самай справе, ніколі няма гарантый, што шлюб не распадзецца праз 20 ці нават 40 гадоў, але я спадзяюся, што гэта не пра нас.

Аксана ЯНОЎСКАЯ.
Фота з асабістага архіва Веранікі Пляшкевіч.

Вераніка ПЛЯШКЕВІЧ у ролі Паўліны Мядзёлкі на здымках фільма пра лёс народнага паэта Беларусі «Купала».

Мамін дзённік

ЧЫХ ГЕНАЎ БОЛЬШ?

«Каб і не ведаў, хто бацька, адразу сказаў бы, чыё дзіця», — ужо не ўпершыню кажа нехта са знаёмых, калі сустракае нас з Арцёмкам на вуліцы. Без цяжкасцяў «устаўляваюць» бацькоўства і калі з унукам бацьчы час бабуля Аліна, абодва сыны якой кропля ў кроплю падобны адзін на аднаго. «Выліты татка», — надакучыла чужы і ад сябровак, чарговы раз дасылаючы ім новы фотаздымак малаго.

Да таго, што Цёмік — татаў сын, я ўжо прывычалася. Яшчэ ў радзіліні стала ясна: малы пайшоў не ў маці. Мала што доўгенькі, як казалі ўрачы («відаць, бацька высокі?»), дык яшчэ і крыклівы (адхінуўца паснедаць ці на якую працэдуру было выпрабаваннем). Сваёй, што прыходзілі ў адведкі, таксама падабенства з Канютамі не знаходзілі.

Хоць асабіста я, шчыра кажучы, маленькай бацькавай копіі ў Арцёмку асабліва не бачыла. Пакуль не дабралася да сваякроўнага фотаархіва і не знайшла старэнькі, крыху размыты ад часу фотаздымак, на якім было незразумела, ці то муж на ім, ці то Цёмік. З фотакарткі на мяне глядзеў мой маленькі сыноч, толькі якасць ілюстрацыі, ды і здаровы сэнс, адносілі яе да пачатку дзевяностых.

Прыехаўшы да сваіх бацькоў, палезла па ўласны дзіцячы альбом. Стала цікава, а можа, Цёмік і на мяне малую чымсьці падобны! І так і сяк разглядала маленькія тварыкі, параўноўваючы Цёмікавы фотаздымкі з мамі. Але, як ні прыглядайся, замест падабенства можна знайсці толькі сем адрозненняў. Затое на іншых старонках, дзе фотакартка ўжо няма, але захаваліся мамыны запісы, натрапіла на нешта цікавае. Чытаю і дзіву даюся: гэта ж пра майго Цёміку! Толькі не маёй рукой напісана. Ды не цяпер, а гадоў 27 таму...

«Стала вельмі шкодна». Гэта выказанне мяне ўвогуле здзівіла. Я, белая і пушыстая, у дзяцінстве ціхоня і сама паслухмянасць, як мне ўвесь час даказвалі бацькі, і раптам... шкодна! І цацкі я, у адрозненне ад Цёміка, пасля гульні збіралі. Толькі навошта тады мама напісала, што я не люблю збіраць цацкі? Ці воль яшчэ: «Стала ўсюды залазіць на крэсла, на стол, на канапу, ложак. Можа пераступіць з табурэта на крэсла, калі яны побач. Вельмі цікаўная». І тут акурат пра майго Арцёмку напісана: «Ёсць дрэнна. Вельмі любіць ягады, агуркі». «Дзеці плачуць ад яе прысутнасці», — мама, гэта дакладна пра мяне, тую, з якой, па вашых словах, ніколі не было праблем?!
Так што трэба яшчэ падумаць, на каго наш сыноч падобны. Муж, па апошніх сваёй мамы, таксама быў жулік жулікам, якога нельга было пакінуць ні на хвіліну без нагляду. Як цяпер смяецца яго брат, у Дзімы з'явілася ўнікальная магчымасць паглядзець на сябе малага збоку. Але сваякроў прызнаецца, што наш Цёмік па шкоднасці нават свайго бацьку пераплонуў.

Ды якая розніца, чыіх генаў у гэтага маленькага шкодніка больш? Галоўнае, каб ён не хварэў і вырас годным, прыстойным чалавекам, за якога ніколі не будзе сорамна. А калі стане такі ж высокі, адказны і няўрымслівы, як бацька, дык гэта да лепшага. Не супраць будзем, калі, як і маці, будзе любіць вучыцца, людзям старацца дапамагчы. Часам нават самыя вялікія шкоднікі становяцца даволі неблагімі людзьмі.

Вераніка КАНЮТА.

хлопчык да нас прыходзіць, блакітнавокі. А як спявае...» Увогуле, мы ўсё пра яго чулі, але не бачылі. Адноўчы я даведлася, што Андрэй у тэатры, і вырашыла на яго паглядзець: звесілася з левіцы і... убачыла толькі макушку. Асабістае ж знаёмства неяк хутка перарасло ва ўзаемную цікавасць.

кіраваць фінансамі, і мяне гэта абсалютна задавальняе.

Я люблю і ўмею гатаваць. Таму хаджу ў краму па прадукты. Андрэй у нас адказвае за вяртанне: сочыць, што трэба аднесці ў хімчыстку, у рамонт, пральная машына — таксама яго цацка. Усе астатнія бытавыя справы робяцца па прынцыпе: у каго ёсць час і аба-

Вераніка ПЛЯШКЕВІЧ — вядучы майстар сцэны Нацыянальнага акадэмічнага драматычнага тэатра імя М. Горкага, уладальнік медаля Францыска Скарыны. Занятая амаль у дваццаці спектаклях тэатра. Вераніка актыўна здымаецца ў кіно, сярод карцін з яе ўдзелам: «Шчыт Айчыны», «Пацалунак Сакрата», «Знахарка», «Самотны востраў», «Смерць шпіёнам. Лісіная нара», «Ой, ма-мач-кі!», «Яна не магла інакш», «Сляды апосталаў», «Усе скарбы свету», «Не пакідай мяне», «Любімы горад», «Працей простага», «Вярніся ў Сарэнта», «Усё магло быць інакш», «Маруся» і многія іншыя.

Андрэй СЕНЬКІН — У Нацыянальным акадэмічным драматычным тэатры імя М. Горкага працуе з 2008 года. Заняты ў бягучым рэпертуары тэатра. Запатрабаваны кінаакцёр. Сярод фільмаў з яго удзелам папулярныя кінакарціны: «Жыццё ў пазыку», «Жураў», «Брэсцкая крэпасць», «Паляванне на гаўляйтара», «Талаш», «Знахарка», «Смяротны танец», «Снайпер-2. Тунгус», «З любімымі не растаюцца», «Не пакідай мяне», «Разарваныя ніткі», «Сляпы разлік», «Сыходзячая натура», «Чорная павуціна», «Па лепшае жыццё», «Падсадная качка», «Колер саспелай вішні» і шэраг іншых.